

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **J. V.**, zast. JUDr. Mgr. Martinem Kašparem, advokátem se sídlem Nad Rokoskou 1228/38, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. května 2016, č. j. KUKHK-10900/DS/2016/SR, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Předmět sporu**

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně Městského úřadu Jičín ze dne 22. 2. 2016, č. j. MUJC/2014/24431/DOP/Jim, MUJC/2014/37/DOP/Jim/19, ve znění opravného unesení ze dne 16. 3. 2016, č. j. MUJC/2014/24431/DOP/JiM, MUJC/2014/37/DOP/JiM/19. Tímto rozhodnutím zamítl ve smyslu § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), správní orgán prvního

stupně námitky žalobce proti záznamu dvanácti bodů v registru řidičů a potvrdil záznam 12 bodů ke dni 16. 9. 2014.

II. Obsah žaloby

V obecné rovině vymezil žalobce důvody k podání správní žaloby takto:

- rozhodnutí správního orgánu je nezákonné a zasahuje do ústavně zaručených základních práv a svobod,
- řízení před správním orgánem 1. s 2. stupně trpí vadami představujícími podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem,
- řízení před správním orgánem 1. a 2. stupně trpí vadami představujícími nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn – zejména nebylo řádně odůvodněno, proč nedošlo k odečtu, správní orgán plete skutečnosti, kolik dosáhl žalobce bodů a kolik mu bylo odečteno a z odůvodnění správního orgánu nevyplývá, jestli 12 bodů stačí pro odečet nebo už ne.

Poté přistoupil ke konkretizaci žalobních námitek.

V prvé z nich upozornil na skutečnost, že správní řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, bylo dne 24. 11. 2014 na základě usnesení Městského úřadu Jičín pod č. j. MUJC / 2014 / 24431 / DOP / KuL, MUJC / 2014 / 37 / DOP / KuL / I9, přerušeno, a to v souladu s ustanovením § 64 odst. 2 správního řádu do doby ukončení řízení o předběžné otázce.

V souvislosti s tím žalobce upozornil na znění § 65 odst. 2 správního řádu, které však správní orgán prvního stupně nedodržel. Tedy nikoho nevyrozuměl o pokračování v přerušeném správním řízení a ani neučinil žádný záznam do spisu. Namísto toho přímo dne 13. 1. 2016 adresoval správní orgán 1. stupně žalobci oznámení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutím, tedy učinil přímo úkon podle § 36 odst. 3 správního řádu.

V další žalobní námitce žalobce správním orgánům vytkl, že v rozporu se zákonem o silničním provozu neprovedly odečet bodů. V souvislosti s tím odkázal na znění § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Z něho dle žalobce plyne, že podmínkou odečtu ze zákona je pouze:

- uplynutí 12 měsíců od uložení pokuty v blokovém řízení nebo právní moci rozhodnutí, na základě kterého byl proveden naposledy záznam bodů,
- po tuto dobu nebyla pravomocně uložena pokuta za přestupek nebo trest za trestný čin (jde o čin spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení).

Zákon dle žalobce výslovně hovoří o tom, že řidiči vznikl nárok na odečtení bodů a že tento úkon, tj. záznam v registru řidičů o odečtení bodů, musí správní orgán provést do 3 pracovních dnů. Žádnou jinou další podmínku než 12 měsíců bez sankce pro odečet 4 bodů zákon nestanoví.

Toto zákonné ustanovení ale podle žalobce správní orgány obou stupňů vůbec nechápou. To dokumentoval polemikami s některými z pasáží napadeného rozhodnutí:

- nesouhlasil se závěry žalovaného na straně 7 v předposledním odstavci. Podle žalobce je naopak jazykový výklad vždy na prvním místě, ostatní výkladové metody tento výklad pouze doplňují v případě jeho nejasností.

- na straně 7 uprostřed uvádí žalovaný historii bodového hodnocení řidiče, ale vypadl mu tam odečet 4 bodů v září 2015.

- na straně 8 nahoře uvádí žalovaný, že možnost změny chování tedy odečítání bodů má zákonnou hranici dosažení 12 bodů. To ale dle žalobce není pravdou, žádná hranice zde zákonem daná není a navíc z odůvodnění nevyplývá, jestli 12 bodů stačí pro odečet nebo už ne.

- na straně 8 uprostřed žalovaný uvádí, že získáním 12 bodů řidič pozbývá řidičské oprávnění a pozbývá odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel. Toto je dle žalobce zcela zavádějící, neboť podle § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu pokud jsou podány námitky, tak se ode dne jejich podání, což v jeho věci bylo ještě na podzim 2014, přerušila lhůta k odevzdání řidičského průkazu a lhůta jeho pozbytí. Žalobce mohl nadále řídit, tak tady nelogicky nemůže tvrdit správní orgán ve svém odůvodnění, že pozbyl odbornou způsobilost, když řídit po podání námitek až doteď mohl.

- na straně 8 dole a dále na straně 9 si dle žalobce žalovaný sám vytváří svévolně pojem ztráty odborné způsobilost. Žalobce zdůraznil, že námitky měly odkladný účinek a dosažení 12 bodů nebylo postaveno na jisto, tedy ani záznam bodů. Nemohl tak žádnou odbornou způsobilost pozbýt. Naopak podle zákona o silničním provozu řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno, a protože byly podány námitky, tak tato lhůta byla přerušena a žalobce tedy žádnou odbornou způsobilost, i s ohledem na zásadu presumpce neviny, nepozbyl.

- pokud dole na straně 9 tvrdí žalovaný, že § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ohledně odečtu lze aplikovat pouze za situace, kdy řidič ještě nedosáhl 12 bodů, pak nic takového zákon neříká.

- pokud v bodě V. na straně 10 tvrdí správní orgán, že pokud žalobci vznikl nárok na odečet bodů, tak byl proveden, nejedná se dle žalobce o pravdu; 4 body mu správní orgány neodečetly, ačkoliv mu na odečet vznikl nárok a domáhal se jej.

V návaznosti na shora uvedené a s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, žalobce uvedl, že záznamem stanoveného počtu bodů v registru řidičů ohledně dosažení 12 bodů a jeho oznámením, i pokud jsou podány proti tomuto námitky, se v žádném případě nepozbývá odborná způsobilost k řízení motorového vozidla. Pokud je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle judikatury trestem a námitky

mají podle § 123f odst. 4 zákona o provozu odkladný účinek, tak v souladu se zásadou presumpce neviny vyjádřenou ohledně přestupků v čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je silně protiústavní, aby ještě předtím než by bylo rozhodováno a rozhodnuto pravomocně o opravném prostředku (kterým jsou i námitky i odvolání ve správním řízení), bylo možné hledět na pachatele jako na vinného, tedy jako na někoho, kdo již pozbyl odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla.

V další žalobní námitce žalobce konstatoval, že skutkový stav ohledně spáchání některých přestupků nebyl dostatečně zjištěn. Žalobce si není vědom skutku ohledně data 22. 8. 2012 nebo v okruhu tohoto data a popírá

- že by měl spáchat údajný přestupek, kdy by měl v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla držet telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení,
- že by mu bylo ohledně tohoto přestupku doručeno nebo jiným způsobem oznámeno jakékoliv rozhodnutí, ať už příkaz o uložení napomenutí nebo o uložení pokuty nebo rozhodnutí správního orgánu v 1. stupni podle správního řádu,
- žádného rozhodování v blokovém řízení, není si vědom existence ani podpisu žádných pokutových bloků.

Žalobce popřel, že by mu patřil podpis na bloku na pokutu, neboť podpis je zcela odlišný od jeho a padělaný. Proto navrhoval, aby správní orgán, na kterém leží úřední povinnost zjišťovat skutkový stav, o kterém nejsou žádné pochybnosti, za tím účelem nechal vyhotovit znalecký posudek z oboru písmoznalectví. Za zcela nepostačující považoval postup správního orgánu, který si sám porovnal podpis na pokutovém bloku a na podepsaných námitkách.

Dle žalobce v rozhodném období půjčoval vozidlo osobě S. S., bytem Svoboda nad Úpou, Kostelní 416, která mohla tento přestupek spáchat. Odmítl skutečnost, že by měl souhlasit s projednáním přestupku na místě. Nebyl to on, ale musela to být osoba od něj odlišná. Pokud tento přestupek spáchala jiná osoba - zaměstnanec, chtěla se vyhnout postihu. Tak zaplatila na doklady žalobce pokutu 500,- Kč. Bylo to pro ní nejvýhodnější, nebyly jí samotné odečteny body a tím, že byla věc tzv. „vyřešena“ v blokovém řízení, se o tomto přestupku žalobce nedozvěděl a nemohl ji volat k odpovědnosti.

Vzhledem k tomu, že správní orgán musí, co se týče řízení o správních deliktech, postupovat z úřední povinnosti a zjišťovat skutkový stav – tj. skutečnosti jak ve prospěch, tak v neprospěch obviněného z přestupku, což zde neučinil, došlo zde k nesprávnému zjištění skutkového stavu a k závažnému procesnímu pochybení v průběhu řízení o povolení obnovy řízení (i blokového řízení), neboť správní orgán postupoval v rozporu se zásadou in dubio pro reo. To zda původní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy by se ukázalo teprve v obnoveném řízení, vzhledem k tomu, že zde jsou nové skutečnosti (dle žalobce stačí, aby byly skutečnosti a ne i důkazy).

Správní orgány se dle žalobce v odůvodnění svých rozhodnutí vůbec nevypořádaly, a to ani jedinou větou nebo slovem, s nejzásadnější skutečností uváděnou žalobcem, a to že popřel, že by mu patřil podpis na bloku na pokutu, neboť

podpis je zcela odlišný od jeho a padělaný. Tím zatížily správní své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a zamítnutí žádosti je nedostatečné co do důvodu.

Obdobné platí i u tzv. přestupku ze dne 6. 12. 2013 ohledně překročení rychlosti.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí Městského úřadu Jičín, a aby věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení.

Navrhl rovněž, aby krajský soud zrušil rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 23. 9. 2014, č. j. MUJC/2014/24431/DOP/JiM, MUJC/2014/37/DOP/JiM/19, oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se plně odvolal na žalobou napadené rozhodnutí.

Dále uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobci byly zaznamenány body za přestupky následovně:

- 16. 9. 2014, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., Policie České republiky Lázně Bohdaneč – zaznamenány 2 body.
- 6. 12. 2013, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., Policie České republiky Mladá Boleslav – zaznamenány 3 body.
- 24. 8. 2013, odečet po 12 měsících – 4 body.
- 23. 8. 2012, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., Policie České republiky Olomouc – zaznamenány 3 body.
- 22. 8. 2012, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., Policie České republiky Praha – zaznamenány 2 body.
- 1. 11. 2011, přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., Magistrát města Hradec Králové – zaznamenány 2 body.
- 23. 5. 2011, školení bezpečné jízdy, SBJ, HCT.CZ a.s., Most – 3 body.
- 26. 4. 2011, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 zákona č. 200/1990 Sb., Magistrát hlavního města Prahy – zaznamenány 4 body.
-

- 9. 10. 2010, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., Policie České republiky Králíky – zaznamenány 3 body.

Aktuální stav bodového hodnocení je tedy 12 bodů.

Žalovaný konstatoval, že opakovaným porušováním předpisů o provozu na pozemních komunikacích, jež je doprovázeno bodovým hodnocením, může řidič dosáhnout nejvíce dvanácti bodů (§ 123a odst. 1 zákona). Negativní následky dosažení tohoto počtu bodů jsou obsaženy zejména v § 123c odst. 3 a 5 zákona. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností musí řidiči neprodleně písemně oznámit dosažení zákonného bodového limitu a současně jej vyzvat k odevzdání řidičského průkazu nejpozději do pěti pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič následně pozbývá řidičské oprávnění uplynutím pěti pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno. K pozbytí řidičského oprávnění tudíž dochází přímo ze zákona, bez povinnosti vydávat správní rozhodnutí, a to uplynutím uvedené lhůty. Získáním dvanácti bodů coby maximálního počtu bodů dosažitelných v rámci bodového hodnocení řidičů tedy obecně nastupuje nevyvratitelná právní domněnka o tom, že řidič není odborně způsobilý k řízení motorových vozidel, a to minimálně na dobu stanovenou v § 123d odst. 1 zákona. Řidič, který pozbyl odbornou způsobilost, je povinen odevzdat řidičský průkaz. Řidičské oprávnění však pozbývá i v případě, kdy ve stanoveném termínu řidičský průkaz neodevzdá. Zákon spojuje s uplatněním námitek proti záznamu specifický následek - přerušení lhůt k pozbytí řidičského oprávnění a odevzdání řidičského průkazu podle § 123c odst. 3. Řidič tak nadále má řidičské oprávnění a disponuje řidičským průkazem, který může využívat, byť již pozbyl odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla.

Podání námitek má tedy za následek situaci, kdy řidič i přes dosažení dvanácti bodů se může nadále účastnit provozu na pozemních komunikacích, neboť došlo k přerušení lhůty pro pozbytí řidičského oprávnění a povinnosti odevzdat řidičský průkaz. Tato skutečnost však nemůže zapříčinit odpočet bodů podle § 123e odst. 1 zákona, neboť podstata tohoto institutu je jiná. Dané ustanovení je možné aplikovat pouze za situace, kdy řidič ještě nedosáhl dvanácti bodů. Obecně se vztahuje k řidiči, který neztratil odbornou způsobilost, disponuje řidičským oprávněním, a proto je možné kontinuálním sledováním jeho chování v průběhu (minimálně) dvanácti až třiceti šesti měsíců osvědčit jeho polepšení. Z žádného ustanovení § 123e, které upravuje odečítání bodů, však nevyplývá, že by odečtením bodů v důsledku řádného chování po předepsanou dobu mohlo dojít k opětovnému nabytí odborné způsobilosti, kterou řidič předtím pozbýl právě dosažením dvanácti bodů. Tu lze znovu nabýt toliko postupem dle § 123d, tedy uplynutím jednoho roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění a dále prokázáním, že se žadatel podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti.

Z právní úpravy bodového hodnocení ani z důvodové zprávy nelze dovodit, že by řidič i při dosažení dvanácti bodů mohl podáváním námitek proti provedení záznamu v registru řidičů zcela zvrátit negativní následky, které jsou s dosažením dvanácti bodů spojeny a naopak, že by těmito námitkami mohl využít institutu odečítání bodů stanoveného v § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu.

Žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili účastníci řízení souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

První žalobní námitka se týkala problematiky možnosti aplikace § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu, tedy institutu odečítání bodů, za situace, kdy řidič dosáhne v registru řidičů celkového počtu 12 bodů. Touto problematikou se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, který své závěry shrnul zejména v rozsudku ze dne 3. 5. 2011, č. j. 8 As 23/2010-89; všechna rozhodnutí citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz. Z obsahu tohoto rozhodnutí vycházely evidentně i správní orgány, když jeho závěry převzaly do odůvodnění svých rozhodnutí, žalovaný i do vyjádření k žalobě.

Přesto považuje krajský soud za vhodné ocitovat v úplnosti příslušnou pasáž odůvodnění shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, a to zejména z toho důvodu, aby bylo zřejmé v komplexním pohledu, z jaké právní úpravy a z jakých teoretických předpokladů vycházel a jakým závěrům v důsledku toho dospěl. Nejvyšší správní soud uvedl:

„Zákon o silničním provozu v rámci bodového hodnocení porušení povinností na jednu stranu upravuje systém přičítání bodů řidiči, jenž se dopouští jednání v rozporu s pravidly silničního provozu a na stranu druhou pak možnost odečítání bodů takovému řidiči, který se po zákonem stanovenou dobu nedopustil bodově hodnoceného chování. Preventivní i represivní složka bodového systému se v tomto smyslu prolínají. Děje se tak ovšem jen do té doby, než řidič dosáhne dvanácti bodů. Smyslem možného odečítání bodů je motivace řidiče, který se již dopustil bodově hodnoceného jednání, aby po stanovenou dobu jednal právně nezávadným způsobem, tj. aby se po dobu minimálně dvanácti měsíců nedopustil dalšího bodově hodnoceného jednání. Účelem totiž je, aby řidič skrze své nezávadné chování nedosáhl celkového počtu dvanácti bodů, se kterým zákon spojuje závažné následky v podobě ztráty řidičského oprávnění a povinnosti odevzdat řidičský průkaz. V případě, kdy řidič již dosáhl maximálního počtu bodů, je třeba vyjít z toho, že preventivní působení bodového systému selhalo, a proto je na místě využít jeho represivního nástroje, a sice ztráty řidičského oprávnění a vyloučení z provozu na pozemních komunikacích po stanovenou dobu.

V důsledku opakovaného porušování předpisů o provozu na pozemních komunikacích, jež je doprovázeno bodovým hodnocením, může řidič dosáhnout nejvíce dvanácti bodů (§ 123a odst. 1 zákona). Negativní následky dosažení tohoto počtu bodů jsou obsaženy zejména v § 123c odst. 3 a 5 zákona. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností musí řidiči nepromlčeně písemně oznámit dosažení

zákonného bodového limitu a současně jej vyzvat k odevzdání řidičského průkazu nejpozději do pěti pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič následně pozbývá řidičské oprávnění uplynutím pěti pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno. K pozbytí řidičského oprávnění tudíž dochází přímo ze zákona, bez povinnosti vydávat správní rozhodnutí, a to uplynutím uvedené lhůty. Získáním dvanácti bodů coby maximálního počtu bodů dosažitelných v rámci bodového hodnocení řidičů tedy obecně nastupuje nevyvratitelná právní domněnka o tom, že řidič není odborně způsobilý k řízení motorových vozidel, a to minimálně na dobu stanovenou v § 123d odst. 1 zákona. Řidič, který pozbyl odbornou způsobilost, je povinen odevzdat řidičský průkaz. Řidičské oprávnění však pozbývá i v případě, kdy ve stanoveném termínu řidičský průkaz neodevzdá.

Odborná způsobilost k řízení motorových vozidel a nabytí, resp. pozbytí řidičského oprávnění, které je výrazem existence či absence takové způsobilosti, spolu sice na jednu stranu úzce souvisí, na stranu druhou však z hlediska svého právního významu nesplývají. Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu může řídit motorové vozidlo pouze osoba, která je držitelem příslušného řidičského oprávnění. Podle § 80 an. zákona řidičské oprávnění opravňuje jeho držitele k řízení motorového vozidla zařazeného do příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění. Řidičské oprávnění je žadateli udělováno na jeho žádost, a to při kumulativním splnění zákonem předepsaných podmínek. Jednou z podmínek pro udělení a držení řidičského oprávnění je odborná způsobilost řidiče k řízení motorových vozidel; tato podmínka musí být naplněna po celou dobu držení řidičského oprávnění (§ 82 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona). Podrobnější podmínky pro získání odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel upravuje též zákon č. 247/2000 Sb. o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Řidičský průkaz je pak veřejnou (úřední) listinou, která „pouze“ osvědčuje udělení a existenci řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel (§ 103 odst. 1 a § 109 odst. 1 zákona).

Odborná způsobilost k řízení motorových vozidel je základním předpokladem pro získání řidičského oprávnění a s tím spojené vydání řidičského průkazu. V drtivé většině případů je řidičské oprávnění a držení řidičského průkazu též osvědčením odborné způsobilosti jeho držitele. Zákon o silničním provozu však v § 123c odst. 3 předpokládá, že mezi okamžikem provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu dvanácti bodů a odevzdáním řidičského průkazu nastává jistá časová prodleva, a to kupř. oproti závažnému jednání řidiče ve smyslu § 118a odst. 1 zákona, za které může policista zadržet řidičský průkaz na místě. V uvedeném mezidobí nastává situace, kdy řidič na jedné straně pozbyl odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla, avšak dosud disponuje řidičským oprávněním i řidičským průkazem, který jej opravňuje k řízení motorového vozidla. Tato prodleva je vymezena jednak pojmem „neprodleně“ ve vazbě na povinnost správního orgánu oznámit dosažení dvanácti bodů řidiči a jednak lhůtou o maximální délce pěti pracovních dnů ode dne doručení oznámení, ve které má řidič povinnost odevzdat řidičský průkaz.

Pro závěr, že se v případě odborné způsobilosti a odevzdání řidičského oprávnění z hlediska obsahu i času jedná o dvě samostatné skutečnosti, zřetelně svědčí ustanovení § 123c odst. 5 zákona, podle kterého řidič, který pozbyl odbornou způsobilost podle odstavce 3, je povinen výzvu podle odstavce 3 splnit. Povinnost

uposlechnout výzvy k odevzdání řidičského průkazu tak nastupuje až poté, kdy řidič pozbyl odbornou způsobilost, což se stalo právě provedením záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů.

Je třeba znovu vidět, že bodovým hodnocením se v souladu s § 123a zákona zajišťuje sledování opakování páchání přestupků nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností. Systém bodového hodnocení je proto svou povahou evidencí rozhodných skutečností a reálně se dotýká oprávnění a povinností řidiče pouze v zákonem předpokládaných situacích, především pokud řidič dosáhne celkového počtu dvanácti bodů. I proto právní předpis, dlužno konstatovat, že ke škodě věci, nestanoví správnímu orgánu povinnost informovat řidiče o jakémkoli pohybu na jeho „bodovém účtu“, ale tuto povinnost stanoví pouze v zákonem stanovených případech. Je tomu tak vedle dosažení dvanácti bodů např. při odečtení všech dvanácti zaznamenaných bodů podle § 123e odst. 6 zákona či při opravě záznamu o počtu stanovených bodů dle § 123f odst. 2 zákona.

Nepochybně je třeba, aby řidiči, který podal námitky proti záznamu, kterým bylo dosaženo 12 bodů, byl zachován odkladný účinek, alespoň pokud jde o důsledky, které dosažení 12 bodů má. Zákon spojuje s uplatněním námitek proti záznamu specifický následek, a sice přerušení lhůt k pozbytí řidičského oprávnění a odevzdání řidičského průkazu podle § 123c odst. 3. Řidič tak nadále má řidičské oprávnění a disponuje řidičským průkazem, který může využívat, byť již pozbyl odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla. K překlenutí doby do rozhodnutí o námitkách proti záznamu o dosažení dvanácti bodů mohl zákonodárce nepochybně zvolit též jiná řešení. Mohl např. založit fikci, že se do nabytí právní moci rozhodnutí o námitkách na řidiče hledí, jako by dvanácti bodů nedosáhl. Obdobný důsledek by patrně nastal, pokud by zákon nic bližšího v tomto ohledu nestanovil a podání námitek proti dosud nepravomocnému záznamu bodů by mělo k pozbytí odborné způsobilosti „čistý“ odkladný účinek. Přesto tak zákonodárce neučinil a důsledky spojil výlučně s pozbytím řidičského oprávnění a povinností odevzdat řidičský průkaz.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že specifický způsob odkladu účinků záznamu o dosažení celkového počtu 12 bodů byl zvolen právě proto, že zákon s plynutím času počítá v rovině hmotného práva v podobě odečítání bodů dle § 123e zákona. Právě proto nemá podání námitek vliv na existenci odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, ale „pouze“ na pozbytí řidičského oprávnění a tím spojenou povinnost odevzdat řidičský průkaz.

Podání námitek má tedy za následek situaci, kdy řidič i přes dosažení dvanácti bodů se může nadále účastnit provozu na pozemních komunikacích, neboť došlo k přerušení lhůty pro pozbytí řidičského oprávnění a povinnosti odevzdat řidičský průkaz. Tato skutečnost však nemůže zapříčinit odpočet bodů podle § 123e odst. 1 zákona, neboť podstata tohoto institutu je jiná. Dané ustanovení je možné aplikovat pouze za situace, kdy řidič ještě nedosáhl dvanácti bodů. Obecně se vztahuje k řidiči, který neztratil odbornou způsobilost, disponuje řidičským oprávněním, a proto je možné kontinuálním sledováním jeho chování v průběhu (minimálně) dvanácti až třiceti šesti měsíců osvědčit jeho polepšení. Z žádného ustanovení § 123e, které upravuje odečítání bodů, však nevyplývá, že by odečtením bodů v důsledku řádného chování po předepsanou dobu mohlo dojít k opětovnému nabytí odborné způsobilosti, kterou řidič předtím pozbyl právě dosažením dvanácti bodů. Tu lze

znovu nabýt toliko postupem dle § 123d, tedy uplynutím jednoho roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění a dále prokázáním, že se žadatel podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti. Jinými slovy řečeno, v případě, že řidič již dosáhne dvanácti bodů, a to nezávisle na přerušení běhu lhůt daných v § 123c odst. 3 zákona, nemůže se takto získaných bodů zbavit řádným chováním, s nímž počítá § 123e odst. 1, ale pouze cestou jinou, stanovenou v ustanoveních § 123d odst. 1 a 3 zákona, která upravují, jakým způsobem musí řidič postupovat při dosažení dvanácti bodů.

Na shora uvedené důsledky dosažení dvanácti bodů proto nemá vliv odkladný účinek námitek stanovený v § 123f odst. 4 zákona, neboť skrze tento procesněprávní institut je možné toliko oddálit (přerušením běhu lhůt uvedených v § 123c odst. 3 zákona), nikoliv zvrátit následky dosažení dvanácti bodů, a to samozřejmě za předpokladu, že námitky jsou nedůvodné. Z právní úpravy bodového hodnocení ani z důvodové zprávy nelze dovodit, že by řidič i při dosažení dvanácti bodů mohl podáváním námitek proti provedení záznamu v registru řidičů zcela zvrátit negativní následky, které jsou s dosažením dvanácti bodů spojeny a naopak, že by těmito námitkami mohl využít institutu odečítání bodů stanoveného v § 123e odst. 1 zákona.

Zbývá doplnit, že teprve v případě, pokud by byly uplatněné námitky shledány důvodnými a správní orgán by provedl v souladu s § 123f odst. 2 zákona opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů, by odborná způsobilost řidiče k řízení motorových vozidel nadále trvala a k jejímu opětovnému nabytí by nebylo třeba postupovat podle § 123d zákona. Pak by rovněž bylo možné zohlednit dobu po podání námitek při následném odpočtu bodů.“

S těmito úvahami a závěry se krajský soud plně ztotožňuje. Vyvracejí navíc v úplnosti správnost a důvodnost shora citované žalobní argumentace týkající se dané problematiky. V jejím závěru žalobce konstatoval, že judikaturu z předchozích let (tedy včetně té shora citované) nelze použít, neboť byla překonána usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, jenž dospěl k závěru, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Odkazem na tento právní závěr ve spojení s odkazem na zásadu presumpce neviny zakotvenou ohledně přestupků v čl. 6 odst. 2 Úmluvy dospěl žalobce k závěru, že je „*silně protiústavní, aby ještě předtím než by bylo rozhodováno a rozhodnuto pravomocně o opravném prostředku (kterým jsou i námitky i odvolání ve správním řízení), bylo možné hledět na pachatele jako na vinného, tedy jako na někoho, kdo již pozbyl odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla*“.

Krajskému soudu však není zřejmé, proč by shora citované závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu měly zpochybnit či dokonce vyvrátit závěry předchozí judikatury tohoto soudu ohledně nemožnosti realizovat ze strany správních orgánů odečítání bodů dle § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu za situace, kdy řidič dosáhl v registru řidičů záznamu 12 bodů. Tyto dva právní závěry se dle krajského soudu nevylučují. Naopak, vyplývá z nich, že trestem je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, nikoliv ztráta odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla. Závěry o nemožnosti aplikace odečtu bodů dle § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu za

situace, kdy řidič dosáhl v registru řidičů celkového počtu 12 bodů, dle krajského soudu na své aktuálnost nic neztratily a znovu na ně tedy odkazuje.

Pokud jde o druhou žalobní námitku, žalobci lze přisvědčit, že správní orgán prvního stupně po té, co přerušil správní řízení o námitkách žalobce proti provedenému záznamu, nepostupoval při pokračování řízení plně v souladu s ustanovením § 65 odst. 2 správního řádu. Dle něho správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno. O tom, že v řízení pokračuje, vyrozumí správní orgán účastníky a provede o tom záznam do spisu.

V posuzované věci Městský úřad Jičín přerušil řízení usnesením ze dne 24. 11. 2014, neboť probíhalo řízení o předběžné otázce (o návrhu žalobce na obnovu řízení u jednoho z přestupků, který byl bodově ohodnocen). Po té, co toto řízení pravomocně skončilo (zamítnutím žalobceva návrhu na obnovu řízení), prvoinstanční správní orgán správně shledal, že překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, odpadla a rozhodl se v řízení pokračovat. Pochybil však v tom, že o této skutečnosti výslovně neuvědomil žalobce, coby jediného účastníka řízení, a neprovedl o tom záznam do spisu. Městský úřad Jičín pokračoval v řízení tak, že přípisem ze dne 13. 1. 2016 oznámil žalobci, resp. jeho zástupci, možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve stanovené lhůtě. Této možnosti žalobce prostřednictvím svého zástupce využil podáním ze dne 14. 1. 2016, následovalo jednání dne 20. 1. 2016, kterého se za žalobce zúčastnil jeho zástupce a seznámil se při něm s podklady pro vydání rozhodnutí. Zároveň se k nim vyjádřil, a to jednak přímo na místě, jednak obsáhlým písemným podáním ze dne 29. 1. 2016. Teprve poté dne 22. 2. 2016 došlo k vydání prvoinstančního správního rozhodnutí.

Správní orgán prvního stupně tedy nevyrozuměl žalobce výslovně o pokračování v řízení, jak předpokládá poslední věta § 65 odst. 2 správního řádu. Nicméně fakticky žalobce o tom, že správní řízení již není přerušeno a že v něm správní orgán pokračuje, informován byl. Po té co odpadl důvod, pro který bylo správní řízení přerušeno, správní orgán žalobce vyzval k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí. Této možnosti žalobce prostřednictvím svého zástupce využil, seznámil se tak s uvedenými podklady, které správní orgán v průběhu řízení shromáždil a na základě kterých hodlal ve věci rozhodnout, stejně tak využil možnosti a k věci se podrobně vyjádřil. Fakticky tak k dotčení žádného žalobceva procesního práva nedošlo. Ostatně s takovým tvrzením nepřišel ani žalobce v žalobě, když pouze bez dalších návazností poukazoval na porušení § 65 odst. 2 správního řádu. Netvrdil ovšem, že by v důsledku toho došlo na jeho straně k nějakým nepříznivým procesním důsledkům. Taková skutečnost neplyne ani ze správního spisu. Jinými slovy, i kdyby Městský úřad Jičín informoval žalobce výslovně o tom, že v řízení pokračuje, nepochybně by jeho další postup ve věci byl naprosto shodný. A totéž lze říci o postupu žalobce. Uvedené procesní pochybení tedy hodnotí krajský soud jako pochybení formálního charakteru, které nemohlo mít a nemělo za následek porušení žádného z žalobcových procesních práv v průběhu správního řízení, nezasáhlo negativně do jeho právní sféry. Nemohlo tedy mít a nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Jestliže žalobce vytýkal správním rozhodnutím nepřezkoumatelnost z důvodu, že se v nich správní orgány vůbec nevěnovaly žalobcově námitce, že dva

z přestupků, na základě kterých mu byly zapsány body do registru řidičů, nespáchal, krajský soud nemůže dát této námitce za pravdu.

Pokud jde o rozhodnutí žalovaného, pak tuto námitku žalobce neučinil předmětem odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Dle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí ale přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. V odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín se žalobce věnoval zejména shora již probrané problematice možnosti odečtu bodů po dosažení hranice 12 bodů v registru řidičů. S jeho závěry ohledně tvrzení žalobce (se kterým přišel v námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů), v němž popíral spáchání dvou z předmětných přestupků, žalobce v odvolání nepolemizoval. Těžko tedy žalovanému vytknout, že se touto otázkou v odvolacím rozhodnutí nezabýval.

Správní orgán prvního stupně se pak této námitce v odůvodnění svého rozhodnutí věnoval, a to dle krajského soudu způsobem zcela dostatečným (k tomu v podrobnostech níže).

Tím se krajský soud dostává k podstatě uvedené žalobní námítce. Žalobce tvrdil, že přestupky ze dne 22. 8. 2012 a ze dne 6. 12. 2013 nespáchal, že podpisy na pokutových blocích nejsou jeho podpisy, že automobil řídil některý z jeho zaměstnanců (v žalobě jej konkrétně označil), a domáhal se toho, aby podpisy na pokutových blocích byly podrobeny znaleckému zkoumání, které by jejich pravost ověřilo. V podrobnostech odkazuje krajský soud na obsah žaloby (viz shora).

Krajský soud zdůrazňuje, že stěžejní je pro dané řízení otázka přezkumu záznamu v registru řidičů v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu, zvláště pak rozsah tohoto přezkumu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

V tomto směru lze taktéž poukázat na judikaturu Nejvyššího soudu. Konkrétně v rozsudku ze dne 6. srpna 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, vymezil rozsah řízení o námitkách následujícím způsobem: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je*

třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Jedná se zde o důsledek zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Je tedy zřejmé, že ověření existence podkladů pro záznam v rámci rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů je užší a než případné přezkumné řízení ohledně jednotlivých podkladových rozhodnutí pro provedení záznamu bodů, jak správně uvádí stěžovatel.“

V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda záznam byl proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečností uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59).

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (srov. např. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20), že blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v ustanovení § 84 a § 85. Tomu odpovídá i závěr obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, podle kterého „rozhodnutí vydané v blokovém řízení (pokuta uložená v blokovém řízení) musí, aby se jednalo o vykonatelné správní rozhodnutí (rozhodnutí orgánu státní správy nebo samosprávy), obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 85 odst. 4 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění pozdějších předpisů), a další údaje, jak vyplývají z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ustanovení § 85 odst. 1 tohoto zákona. Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, musí rozhodnutí v blokovém řízení (blok na pokutu na místě nezaplacenou) obsahovat též poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty (§ 85 odst. 3 tohoto zákona).“

Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku č. j. 7 As 94/2012-20, „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl

za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedeným odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost.“

K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013. č. j. 4 As 8/2013-27, v němž mimo jiné uvedl, že „je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že na předmětném oznámení a pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené, tak nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postižen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.“

Nutno konstatovat, že řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, jedno zda rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87, z něhož lze dovodit, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ustanovení § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti.

Pokud tedy žalobce v nyní projednávané věci namítá, že se některých z přestupků, za něž mu byly zapsány body do registru řidičů, nedopustil, ale že je měl spáchat někdo jiný, pak s odkazem na shora uvedené právní závěry, tyto skutečnosti již předmětem řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů býti nemohou. Taková námitka mohla mít relevanci pouze v řízeních o těchto přestupcích, resp. o podnětech či návrzích na mimořádné opravné prostředky (přezkumné řízení, obnova řízení).

Této problematice se věnoval ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně, na jehož závěry krajský soud v podrobnostech odkazuje.

Ohledně rozporovaného přestupku ze dne 22. 8. 2012 se tak stalo v oddíle V. (str. 23 – 24) prvoinstančního správního rozhodnutí. Krajský soud zdůrazňuje zejména závěry vyplývající z úředního záznamu Policie ČR ze dne 10. 10. 2014 a z obsahu pokutového bloku, že na základě řidičem vozidla předložených dokladů, tedy občanského průkazu a dokladů k vozidlu, byl jako řidič nezpochybnitelně ztotožněn žalobce. Dále správní orgán citoval závěry Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru služby pořádkové policie, obsažené v přípisu ze dne 24. 10. 2014, kterým bylo zamítavě reagováno na podnět

žalobce k zahájení přezkumného řízení v dané věci. Dále pak konstatoval závěry rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru Pohotovostní motorizované jednotky, ze dne 8. 12. 2014, č. j.: KRPA-107017-9/PŘ-2012-000M11, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení, stejně jako závěry rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru pořádkové policie, ze dne 5. 11. 2015, č. j.: KRPA-410268-17/ČJ-2014-0000PZ, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení bylo potvrzeno.

Ohledně rozporovaného přestupku ze dne 6. 12. 2013 se tak stalo v oddíle VII. (str. 5 – 6) prvoinstančního správního rozhodnutí. Krajský soud zdůrazňuje zejména závěry vyplývající ze záznamu o přestupku a z obsahu pokutového bloku, když na základě řidičem vozidla předložených dokladů, tedy občanského průkazu a dokladů k vozidlu, byl jako řidič nezpochybnitelně ztotožněn žalobce. Dále správní orgán citoval závěry Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru Mladá Boleslav, obsažené v rozhodnutí ze dne 16. 12. 2014, č. j.: KRPS-410246-8/ČJ-2014-010706, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení, stejně jako závěry rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru služby dopravní policie, ze dne 5. 3. 2015, č. j.: KRPS-410246-24/ČJ-2014-0100DP, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a rozhodnutí o zamítnutí obnovy řízení bylo potvrzeno.

Uvedené závěry správních orgánů v přestupkových řízeních byly pro správní orgány rozhodující v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů závazné. Ze správního spisu plyne, že správní orgány si přesto vyžádaly kopie předmětných částí pokutových bloků, porovnály je s ostatními podklady shromážděnými ohledně jednotlivých přestupků, zejména s oznámeními o uložení pokut za tyto přestupky, přičemž nezjistily žádné nesrovnalosti či neshody. Za této situace ve shodě s nimi také krajský soud dospěl k závěru, že žalobci se nepodařilo relevantně zpochybnit způsobilost jednotlivých rozhodnutí o přestupku (pokutových bloků) jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.

Krajský soud dodává, že pokud jde o přestupky, jejichž spáchání žalobce rozporoval, je z obsahu pokutových bloků zřejmé, že totožnost řidiče byla ověřována na základě občanského průkazu žalobce. Žalobce tvrdil, že vozidla, kterými byl spáchán přestupek, byla vozidly firemními, tedy že je mohl řídit některý z jeho zaměstnanců (v žalobě přišel i s konkrétním označením takové osoby). Možnost takové situace lze jistě připustit. Těžko si ovšem představit, že by taková osoba měla k dispozici také občanský průkaz žalobce a že by si zasahující policisté po jeho předložení nevšimli nesrovnalosti mezi podobou lustrované osoby a žalobcovou podobou na fotografii v občanském průkazu. Ostatně, s takovým tvrzením nepřišel ani žalobce. Za této situace proto nemá krajský soud pochybnosti, že totožnost řidiče vozidla v obou případech byla řádně zjištěna, že jím byl žalobce a tedy ani podpis na pokutových blocích nemůže být nikoho jiného. Provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví za účelem ověření pravosti podpisu na pokutových blocích proto považoval za irelevantní.

Pro úplnost krajský soud konstatuje, že žalobcem zmiňovaný úkon Městského úřadu Jičín ze dne 23. 9. 2014, č. j. MUJC/2014/24431/DOP/JiM, MUJC/2014/37/DOP/JiM/19, není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Správní orgán

jím toliko oznámil žalobci, že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu. Současně žalobce poučil, že proti provedení záznamu bodů může podat námitky. Tak žalobce následně také postupoval. Zrušení tohoto ryze procesního úkonu správního orgánu tedy nepřicházelo v úvahu ani ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s.

S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. duben 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu